

Salus Credentium

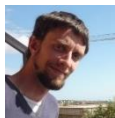
- veiligheid van de gelovige -

Maandelijks katholiek (digitaal) tijdschrift. 1^e jaargang. Nr. 3. September 2019. Verantwoordelijke uitgever: Michaël Dekee

Nr. 3

september 2019

Beste lezer,

In dit nieuwe nummer vindt u opnieuw een zeer mooi bekeringsverhaal waarin een jonge katholiek getuigt over het gevaar van het occulte – zeker in deze tijd, waar het heidendom en de New Age hoogtij viert, uiterst relevant. We hebben het ook even over een nieuwe ‘hype’ in onze westerse maatschappij: de leugen van het transgenderisme – een iets moeilijker artikeltje, maar heel nuttig om aan iemand de onzin van ‘transgender’ uit te leggen. Verder ook een boeiend verhaal over de bewogen geschiedenis van de Katholieke Kerk in Japan: hoe tijdens de vervolging – toen het Katholiek geloof verboden werd – de Katholieken daar in staat waren om 250 jaar zonder priester hun geloof te bewaren en door te geven! Dat dit ons – in deze moeilijke tijden van crisis in de Kerk – ons mag bemoedigen om hetzelfde te doen: ongeacht de omstandigheden vast blijven houden aan de traditie en het geloof onvervalst doorgeven aan onze kinderen en kleinkinderen. Veel leesplezier!

Michaël Dekee

In dit nummer:

Getuigenis: Een wit licht	3
Uit het leven van de H. Pastoor van Ars	5
De gevolgen van de handcommunie	10
Over transgenderisme	12
Het Mirakel van het Oosten	16
Preek van de maand	21

VOOR DE GEDRUKTE VERSIE: KOSTPRIJS JAARABONNEMENT VOOR BELGIË: €23;
VOOR NEDERLAND EN FRANKRIJK: €35

INSCHRIJVEN KAN VIA: SALUSCREDENTIUM@MAIL.COM OF SCHRIFTELIJK VIA:
DHR. M. DEKEE, STATIONSSTRAAT 49, 8830 GITS (BELGIË).

Getuigenis: Een wit licht

Ik ben al als jong gastje heel gelovig geweest en ik keek altijd uit om naar de kerk te gaan als kind. Maar als tiener begon ik slechte vrienden te maken die openlijk uitkwamen als satanisten of atheïsten die God uitlachten. Natuurlijk als erg beïnvloedbare jongeman begon ik die ideeën en waanbeelden over het satanisme over te nemen, ik begon erover op te zoeken en ik begon meegetrokken te worden met de ideeën dat elke mens een “god” is en dat zonden gevierd zouden moeten worden. Hierdoor echter begonnen mijn zogenaamde “vrienden” met hekserij te experimenteren en trachtten ze contact te maken met geesten of demonen waar ik bij was, waardoor een kwaadwillige duivel mij als makkelijke prooi vond. Kort daarna zag ik op een filmpje een zwarte schim staan in beeld waar er voordien niemand was of kon

staan (het was gefilmd in een donkere kelder van één van de “vrienden” waar alleen ik in aanwezig was). Na de ontdekking van die schaduw op dat filmpje begon ik mij steeds depressiever te voelen en begon ik mij van de mensen die mij lief hadden te isoleren. Ik begon op de duur zelfs mijzelf te snijden in een oncontroleerbare drang en ik begon dingen te zien waardoor ik aan mijn eigen mentale gezondheid begon te twijfelen. Eén van die dingen was een klein meisje die ik zag rondhuppelen rond de tafel waar ik aan het studeren was. Ze was in een mooi wit kleedje gekleed en maakte geen geluid wanneer ze passeerde langs de tafel om dan in de volgende kamer te verdwijnen. Wanneer ik bekomen was van de schok een klein meisje te zien die ik niet kende, terwijl ik alleen thuis was, en haar te zien verdwijnen besloot ik op onderzoek uit te gaan. Maar wanneer ik de kamer binnen ging waar ze in verdwenen was, zag ik tot mijn grote schrik datzelfde meisje opgehangen aan

het plafond, haar kleedje aan stukken gescheurd en haar vlees was aan het wegroten. Dit was één van de vele pesterijen die ik heb meegemaakt en het werd alleen maar erger tot op een punt, ongeveer één jaar later, toen ik besepte dat mijn “vrienden” me steeds dieper en dieper in de put sleepten en er alleen maar gelachen werd toen ik mijn verhaal deed aan hen. Toen besloot ik om een punt te zetten achter die vriendschappen die me dieper in het occulte trokken. Helaas zorgde dit ook voor meer eenzaamheid en begon dit zijn tol te eisen waardoor ik meermaals probeerde zelfmoord te plegen toen ik 16 jaar was. Tijdens één van die pogingen vond mijn moeder me en kon ik alleen maar zeggen: “Het spijt me.” Waarop m’n moeder me in tranen vast pakte en zei dat alles goed zou komen. Maar zelfs na grote steun van haar en mijn familie bleef ik me slecht en ongelukkig voelen alsof er iets ontbrak. Tot ik een jaar later datzelfde filmpje met de schaduw, waar alles mee begon uit de hand te lopen, plots opdook op mijn laptop (waar ik nooit dat filmpje op

kon zetten omdat ik destijds dat filmpje had verwijderd kort na de breuk met de satanische vriendenkring.)

Toen ik dit zag, verwijderde ik direct het filmpje van mijn laptop en deed ik iets wat ik al lang daarvoor had moeten doen: ik viel op mijn knieën en begon tot God te bidden om vergeving voor alle wandaden die ik had begaan, voor alle beledigingen die ik zijn richting ingestuurd had. En ik bleef bidden voor 10 minuten, 20

minuten, een half uur, een uur, tot plots ik een wit licht zag en liefde in mijn hart voelde dat me zo euforisch maakte... het valt niet te omschrijven... Ik begon tranen van geluk te huilen en beloofde elke dag te bidden en God te proberen eren. Want van die dag begon ik terug geluk te vinden in het omgaan met mijn familie en in mijn geloof dat sterker was dan ooit. Tot op de dag van vandaag (als jonge twintiger) bid ik elke dag met liefde en devotie tot God omdat ik een tweede kans heb mogen ontvangen en zijn liefde heb mogen voelen. Daarom voelde ik me direct ook aangesproken om mijn getuigenis te delen in de hoop dat iemand hieruit moed kan putten.

Johannes

Uit het leven van de H. Pastoor van Ars

Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), bekend als de ‘heilige Pastoor van Ars’, werd, na een moeizame opleiding, in 1815 priester gewijd. Aanvankelijk kreeg hij geen toestemming om biecht te horen. Drie jaar later werd hem het onbeduidende dorpje Ars toevertrouwd. Zijn eerste jaren in Ars streed hij sterk voor de bekering van zijn parochie. Ook het kerkgebouw herstelde hij. In 1824 begint hij met zijn ‘Providence’, een kosteloze meisjesschool. Vanaf die tijd ook neemt zijn bekendheid als een heilige biechtvader sterk toe. Ongeveer 35 jaar lang (van 1824 tot 1858) wordt hij niet alleen inwendig, naar ook uiterlijk belaagd door de duivel.

In de loop van 1855 was een meisje, Louise Dortan, die later religieuze werd, gekomen om de Pastoor van Ars over haar roeping te raadplegen. Ze moest drie dagen lang wachten. Ten slotte begon ze wanhopig te worden of ze wel ooit in de biechtstoel zou komen; huilend maakte ze zich gereed om maar te vertrekken, toen Abbé Vianney er aankwam en haar zo aansprak: ‘Je bent niet erg geduldig, mijn kind. Je bent pas drie dagen hier en je wilt al weggaan? Je moest maar eens veertien dagen wachten. Ga maar bidden bij de heilige Philomena, dat zij je jouw roeping leert kennen, en dan moet je nog maar eens terugkomen’. Ze volgde deze goede raad op en bevond er zich wel bij.

‘s Morgens, zo tegen negen uur, hield de Heilige enige tijd vrij om priesters en kloosterlingen te ontvangen. Hij deed dat gewoonlijk in een biechtstoel achter het hoofdaltaar. Iemand verklaarde: ‘Men heeft er zelfs een bisschop gezien – de bisschop van het eigen diocees – die juist als alle anderen zijn beurt afwachtte’. Soms leek het alsof de pastoor met het biechthoren kon stoppen of dat hij eindelijk, al was het maar voor één dag, wat rust kon nemen. IJdele hoop!

In mei 1853 kwamen op een avond drie religieuzen en een mevrouw die pas haar man had verloren, met een rijtuig aan en ze staken vlug het terras vóór de kerk over. Juist kwam abbé Vianney uit de biechtstoel, waar hij zijn laatste penitent de absolutie had gegeven. De kerk liep leeg. De dame in zware rouw vervoegde zich bij de Heilige, die haar aanstonds gaarne te woord stond.

‘Wilt u soms ook nog met de pastoor spreken, terwijl hij eindelijk vrij is?’ vroeg iemand aan de drie religieuzen. - ‘Nee, morgen’, antwoordden zij, ‘want wij moeten nog een verblijfplaats opzoeken’. - ‘O! Morgen!’ werd hun geantwoord: ‘Morgen zou best wel eens heel anders kunnen zijn dan vandaag’.

‘En werkelijk...’ zo vertelde een van zusters: ‘De volgende morgen kwam er zo’n stroom van pelgrims op gang dat ik meer naar de biechtstoel gedragen werd dan dat ik er zelf heen ging’. Eindelijk kon zij dan de Pastoor spreken. Omdat hij wist dat zij ziek was - zij had een zware longziekte en hoestte als het ware haar longen uit - liet hij haar vóór haar beurt gaan.

Ook al toonde Abbé Vianney, eenmaal in de biechtstoel, geen voorkeur tegenover zijn penitenten, toch maakte hij wel uitzonderingen voor zijn eigen parochianen, voor zieke of zwakke personen en voor sommige andere mensen, die niet konden wachten. Hierbij leidde hem de gave van intuïtie, die God hem geschonken had, op voortreffelijke wijze. Een zeer groot aantal pelgrims vertelde, dat de pastoor hen onder de menigte had opgemerkt en vervolgens geroepen had naar de biechtstoel of naar de sacristie te komen, omdat hij zonder hen overigens te kennen door een inwendige verlichting had gezien, dat deze personen hem noodzakelijkerwijze vlug moesten spreken. En zó groot was de invloed van den Heilige, dat deze bevoorrechting van sommige personen slechts hoogst zelden tot ontevredenheid bij andere wachtenden leidde.

Een moeder van zestien kinderen had een plaatsje kunnen vinden ergens midden in de kerk. Plotseling komt de Heilige de biechtstoel uit, wijst met zijn vinger naar deze mevrouw en zegt: ‘U, madame, u hebt haast. Kom maar gauw’.

In 1832 of ‘33 bracht Marguerite Humbert (uit Eculluy) na vijftien jaar weer eens bezoek aan haar neef Jean Marie Vianney. Hij had zelf aan de meisjes van de Providence gevraagd extra aandacht aan haar te besteden, ‘want zij had gedurende zijn studietijd zo goed voor hem gezorgd’. ‘Voordat ik vertrok’, vertelde Marguerite, ‘ging ik nog eens naar de kerk, en overlegde bij mezelf, of ik bij mijn neef zou gaan biechten of niet. Op hetzelfde moment kwam iemand mij namens hem zeggen, dat hij op me wachtte. Ik was zeer verbaasd, want daar waar ik mij bevond, kon hij mij niet zien. Ik verliet Ars, geheel vervuld van een grote inwendige vreugde.’

De Heilige Geest geleidde hem

‘Eens’, aldus M. Oriol, ‘hoorde de Dienaar Gods biecht in de sacristie. Eensklaps verschijnt hij op de drempel en zich tot mij wendend, zegt hij: ‘Mijn vriend, laat een dame die helemaal achter in de kerk is, bij mij komen’. Hij wees me aan hoe ik die dame zou kunnen herkennen. Op de aangeduide plaats vond ik die persoon niet. En ik ging het aan Abbé Vianney zeggen. ‘Loop hard’, antwoordde hij, ‘zij bevindt zich vóór dat en dat huis ... ‘ Ik liep erheen en werkelijk, ik haalde die dame in, die uit de kerk was weggegaan, vertwijfeld omdat ze niet langer meer kon wachten.

Zo was er een andere keer een arme vrouw, die - waarschijnlijk door haar verlegenheid - haar beurt twee of drie keer achtereen voorbij had laten gaan, ze was acht al dagen in Ars zonder tot de pastoor te kunnen doordringen. Ten slotte riep de Heilige haar zelf. Nog beter: hij ging haar opzoeken en leidde haar midden door de menigte tot aan de kapel van St.-Jan de Doper. De Dienaar Gods wist bij ervaring, dat de genade bepaalde ogenblikken heeft, maar ook dat bepaalde genadeogenblikken voorbij kunnen gaan, om niet meer terug te keren. Vaak wist hij bij dergelijke gelegenheden de zondige ziel te vangen als een vlieg.

‘En zo was het vogeltje gevangen’

Tegen 1853 ondernam een vrolijk groepje uit Lyon de bedevaart naar Ars. Allen waren goede gelovigen, behalve één, een wat oudere man die alleen maar mee was gegaan om de jeugd een plezier te doen. Ze kwamen ongeveer drie uur 's middags in het dorp aan. ‘Gaan jullie maar naar de kerk, als jullie dat willen’, zei onze ongelovige, uit het rijtuig stappend, ‘dan zal ik alvast het diner gaan bestellen’.

Hij gaat een eindje verder, staat dan plotseling stil, denkt even na en zegt: ‘Och, waarom ook niet? Ik ga met jullie mee, maar ik zal niet lang blijven’. Heel de groep gaat dan ook de kerk binnen en op dat ogenblik komt Abbé Vianney uit de sacristie, voorbij het priesterkoor. Hij knielt, staat weer op en keert zich om. Met zijn blik zoekt hij iemand in de richting van het wijwatervat en hij maakt een handbeweging als om iemand te roepen. ‘Hij zoekt u’, zegt men tot de ongelovige die ineens verstoemd staat. ‘Helemaal in de war, ging hij ook’, zo vertelt ons de religieuze aan wie we dit verhaal danken, ‘en wij lachten stilletjes, want we begrepen dat het vogeltje gevangen was’. De Pastoor geeft hem een hand en zegt: ‘Het is wel een tijdje geleden dat u te biechten bent geweest?’ – ‘Mijn beste pastoor, ik meen zo ongeveer dertig jaar.’ – ‘Dertig jaar, mijn vriend? Denk eens goed na... Het is drieëndertig jaar geleden! U was toen op die en die plaats.’ – ‘Ja, U hebt gelijk, mijnheer pastoor’. – ‘Kom, dan zullen we nu eens gaan biechten, niet waar.’

Onze oude vriend bekende later dat hij bij deze uitnodiging zo beschaamd stond dat hij niet durfde weigeren, maar hij voegde er ook bij: ‘Aanstonds voelde ik een onbeschrijflijk geluk’. Deze biecht duurde twintig minuten; maar veranderde hem wel grondig.

‘Is hij dan zó verstokt ongelovig?’

Typisch is ook de manier, waarop een andere zondaar gewonnen werd. In 1839 of '40 kwam een vader, Rochette geheten, met zijn invalide zoon naar de wonderdoener van Ars. Ook zijn vrouw was bij hen; zij biechtte en ging te communie. Vader Rochette zelf had geen andere zorg dan de genezing van

zijn kleine jongen. Hij bracht wel een paar bezoeken aan de kerk, maar kwam niet verder dan het wijwatervat. Hij stond daar, toen de Heilige, van achter het altaar komend waar hij priesters de biecht hoorde, hem begon te roepen. Hij reageerde eerst niet. Zijn vrouw en zoontje bevonden zich toen dicht bij de communiebank. 'Is hij dan zó verstokt ongelovig?' vroeg Abbé Vianney aan de moeder. Eindelijk bij de derde waarschuwing besloot de man naar voren te gaan. Hij dacht: 'De pastoor van Ars zal me tenslotte toch niet opeten!' En hij ging met de Pastoor mee achter het altaar. Abbé Vianney had geen tijd te verliezen.

'Nu zijn wij onder vier ogen, vader Rochette', zei hij, en wijzend naar de biechtstoel: 'kniel daar maar neer'. 'O!' hernam de andere. 'Ik heb er niet veel zin in.' - 'Begin dan maar al vast.' - Niet in staat deze 'aanval' op de man af te weerstaan, viel vader Rochette op zijn knieën. 'Eerwaarde vader', zei hij hikkend, 'het is een tijdje geleden... Tien jaar...' - 'Doe er nog maar wat bij'. - 'Twaalf jaar...' - 'Nog een beetje meer.' - 'Sinds het grote jubileum van 1826.' - 'Juist, nu zijn we er! Al zoekende vindt men.' En vader Rochette begon te biechten als een kind. De volgende morgen ging hij aan de zijde van zijn vrouw te communie. En hun zoon - zo voegt een geloofwaardig verhaal eraan toe - liet in de kerk van Ars twee krukken achter, die onnodig waren geworden.

Zo was voor veel zielen de weg naar Ars als de weg naar Damascus voor Saulus die veranderde in de Apostel Paulus. En nu moet men niet denken dat de Heilige buiten zijn persoonlijke gebeden en verstervingen buitengewone middelen gebruikte om de zielen te bekeren. Hij trof ze eerst door zijn vurige preken. En als hij hen dan onder vier ogen in de biechtstoel sprak, dan waren enkele woorden voldoende om de beslissende slag te slaan, die wel pijn deed maar ook genas.

Wordt vervolgd.

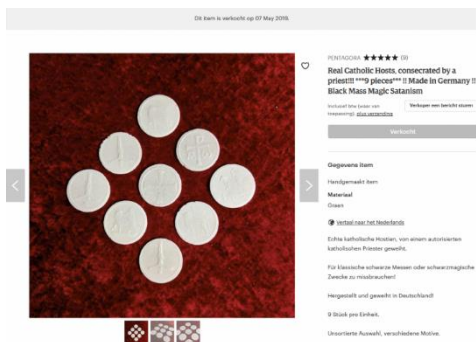
Naar: Le Curé d'Ars - Saint Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), door mgr. Francis Trochu (Editions Résiac, Montsurs), en de Nederlandse bewerking ervan door abbé H. Vorage, pastoor van Molières (Firma Becelaere, Torhout).

De gevolgen van de handcommunie

Op Pasen gebeurde er in Trieste, Italië een heiligschennis van de H. Communie door een vermeende drugsverslaafde. Die kwam de kerk binnen, ging in de rij staan en ontving de H. Communie, terwijl hij alles filmde met een kleine camera. Vervolgens begon hij beledigende opmerkingen te maken zoals “Hoe kan men een aardappelschijfje in het Lichaam van Christus veranderen? Komaan...” Vervolgens dook nog een video op waarin de man te zien is met de H. Hostie vóór zijn oog als een ‘oogglas’.

En afgelopen mei verkocht ‘Pentagora’, een Duitse satanist, op Etsy.com negen geconsacreerde heilige Hosties. De titel van de advertentie luidde als volgt: **“Echte Katholieke Hosties, geconsacreerd door een priester!!! *9 stuks*!! Gemaakt in Duitsland!! Zwarte Mis Magie Satanisme.”** Wie ze gekocht heeft is niet duidelijk.

Het is enkel en alleen door het bestaan van de handcommunie dat dergelijke gruwelen mogelijk zijn! Als men op het internet geconsacreerde Hosties te koop ziet staan, of waarvan het niet duidelijk is of ze geconsacreerd zijn of niet, tracht ze te bemachtigen en overhandig ze aan een priester. Dat is het enige wat we kunnen doen. En bovenal: eerherstel brengen! Hoe doen we dat? Door Aanbidding, door bvb. de akte en de litanie van eerherstel te bidden. Wat er vooral nodig is zijn mensen die zich engageren om elke dag eerherstel te brengen. Meer info: Eerherstelheiligsacrament.org

“Wanneer ik een heel jaar zou spreken zou ik al de beledigingen, Jezus in Zijn allerheiligste Sacrament aangedaan, welke ik op deze wijze kende, niet kunnen zeggen. Ik zag de bewerkers daarvan Jezus met hopen aanvallen en Hem, met verschillende wapenen, volgens de verscheidenheid hunner beledigingen, slagen toebrengen. Ik zag oneerbiedige Christenen, van alle eeuwen; lichtzinnige of heiligschennende priesters; drommen van lauwen en onwaardigen die communiceerden; talloze zondaars voor welke de bron van alle zegening, de geheimenis van de levende God, een vloek, een uitdrukking van toorn, een woord van vervloeking was geworden, woedend de heilige vaten ontheiligen; dienaren van de duivel die het allerheiligste Sacrament tot de geheimenissen van een verschrikkelijke helse dienst gebruikten. [...] Ik was zodanig van schrik en ijzing bevangen, dat een verschijning van mijn Hemelse Bruidegom mij barmhartig de hand op het hart legde, met deze woorden: “Niemand heeft dit nog gezien, en uw hart zou van droefheid verscheurd worden, zo ik het niet ondersteunde.” ~Zalige A.K. Emmerick over wat Jezus zag tijdens zijn doodsangsten in de Hof van Olijven.

“De Opperste Pontifex oordeelde dat de aloude manier van het uitreiken van de Heilige Communie aan de gelovigen [op de tong] niet mag veranderd worden. De

Apostolische Stoel spoort bisschoppen, priesters en gelovigen aan deze wet, die geldig is en opnieuw werd bevestigd volgens het oordeel van de meerderheid van het Katholieke episcopaat, godvruchtig na te leven, in de vorm die de huidige ritus van de heilige liturgie voorziet, en uit bezorgdheid voor het algemeen welzijn van de Kerk. ” ~Paus Paulus VI (Motu proprio Memoriale Domini, 1969)

De H. Pater Pio gaf de mensen altijd de Communie op de tong.

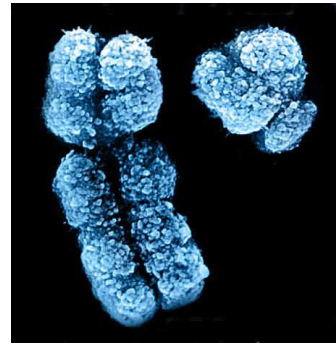

‘Man en vrouw schiep Hij hen’

Over transgenderisme

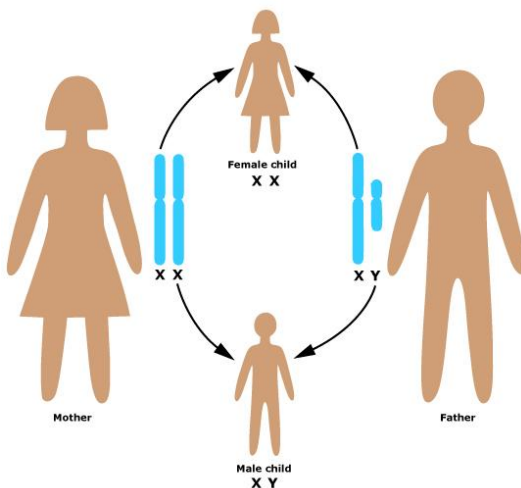
In december 2018 had VTM-journalist en ‘transgender’ Boudewijn (‘Bo’) Van Spilbeek – 59 jaar, gehuwd man en vader van twee kinderen – zijn geslachtsoperatie achter de rug – de operatie waardoor hij nu definitief “vrouw” is. Althans dat denkt hij, want hij moet zijn leven lang hormonenpillen slikken en bijna alles aan hem is nu fake – zijn haar, zijn borsten, zijn gezicht dat reeds werd geopereerd, en nu ook zijn genitaliën. In zijn DNA is hij echter nog altijd man, en hij zal dat altijd blijven. Niemand wordt in een “verkeerd lichaam” geboren, want God vergist zich niet. Je wordt geboren zoals je bent: man of vrouw. En geslachtsoperaties hebben enkel maar de schijn van te helpen, maar veroorzaken op termijn geestelijke depressies, tot op het punt waarop velen zelfmoord plegen of een “sex reverse” operatie ondergaan. Deze arme man heeft – onder druk van een goddeloze maatschappij die transgenderisme aanmoedigt en verheerlijkt – de onherroepelijk verkeerde keuze genomen.

In menselijke cellen bevat elke nucleus (celkern) DNA bestaande uit 23 chromosomenparen, een totaal van 46 chromosomen. De eerste 22 paren worden autosomen genoemd, dit zijn homologe chromosomen of paren van overeenkomstige chromosomen die dezelfde genen bevatten (regioen van het DNA) in dezelfde orde in hun chromosomale armen. De chromosomenparen bestaan steeds uit een chromosoom van vaders kant en een chromosoom van moeders kant. De chromosomen van het 23ste paar worden geslachtschromosomen genoemd, die bestaan uit twee X-chromosomen in vrouwen en een X-chromosoom en een Y-chromosoom in mannen. Vrouwen hebben daarom 23 homologe chromosomenparen, terwijl mannen er 22 hebben. De X- en Y-chromosomen hebben kleine regioen van homologie (gelijkenis), die pseudo-autosomale regioen worden genoemd.

Het X-chromosoom is altijd aanwezig als het 23ste chromosoom in de eicel, terwijl een X- of een Y-chromosoom aanwezig is in een individuele spermacel als het 23ste chromosoom. Voortplantingscellen hebben steeds enkelvoudige chromosomen (dus geen chromosomenparen) en dus 23 chromosomen in plaats van 46 in gewone cellen. Alle diploïde organismen, met een door het geslachtschromosomen bepaald geslacht, ontvangen de helft van hun

geslachtschromosomen van iedere ouder. In zoogdieren, zijn vrouwen XX, en kunnen ze één van hun X-chromosomen doorgeven aan hun kinderen, en mannen zijn XY, dus kunnen ze een X of een Y-chromosoom doorgeven. Om een chromosomale vrouw te hebben, moet het individu dus van beide ouders een X-chromosoom ontvangen, om een chromosomale man te hebben moet het individu

een X-chromosoom van zijn moeder en een Y-chromosoom van zijn vader ontvangen. Het is dus het mannelijk sperma (en de aanwezigheid van het geslachtschromosoom) dat het geslacht bepaalt van de nakomelingen. Het chromosomale geslacht wordt bepaald bij de bevruchting en dit geeft, door de expressie van de genen op die

geslachtschromosomen, aanleiding tot de ontwikkeling van het mannelijk of vrouwelijke voortplantingsstelsel met bijbehorende geslachtsorganen. Op het Y-chromosoom zorgt de aanwezigheid van het SRY-gen tijdens de embryogenese (embryonale ontwikkeling) voor de ontwikkeling van de testikels en de penis bij de man, en de vrijgave van hormonen die ervoor zorgen dat de Mülleriaanse kanaaltjes (die aanleiding geven tot de ontwikkeling van de vrouwelijke geslachtskenmerken) worden onderdrukt en degenereren. Indien er twee X-chromosomen aanwezig zijn, dan zullen de Wolffiaanse kanaaltjes (die aanleiding geven tot mannelijk voortplantingsstelsel) door hormonale invloed worden gedegenerereerd, en zal het embryo zich ontwikkelen als vrouw. Een menselijke foetus ontwikkelt geen externe seksuele organen tot zeven weken na de bevruchting. De foetus lijkt dus seksueel onbepaald te zijn, het ziet er mannelijk noch vrouwelijk uit. Maar na de zevende week begint de foetus hormonen te produceren die ervoor zorgen dat de geslachtsorganen zich ontwikkelen, hetzij mannelijk, hetzij vrouwelijk. Dit proces wordt seksuele differentiatie genoemd. Ons biologisch uiterlijk geslacht is dus onlosmakelijk verbonden met ons genetisch geslacht. Je bent dus man óf vrouw, en een geslachtsoperatie zal dat niet

veranderen. Alles is dan gewoon fake. Het probleem met de meeste transgenders is dat niemand hen ooit heeft verteld dat God hen bemint en heeft gewild zoals ze geboren zijn: de man of de vrouw die ze van het begin af waren, en dat ze dit in geen geval moeten veranderen om gelukkig te worden, want dat zullen ze nooit worden. Uiterlijk misschien, maar diep van binnen zal er altijd iets blijven knagen... Ze moeten de gedachten die hen zeggen dat ze hun geslacht moeten veranderen herkennen voor wat ze zijn:

bekoringen van de Vijand – hij die God en zijn Schepping haat. Uiteindelijk bekoort hij hen om hun eigen ‘schepping’ te haten: ze zijn niet tevreden en willen het anders...

Op RT was er een aantal maanden geleden een documentaire verschenen over drie mensen die een geslachtsoperatie ondergingen, maar er nu spijt van hebben. Eén van hen onderging een “sex reverse” operatie, of een omgekeerde geslachtsoperatie, waarbij de originele geslachtsorganen naar best vermogen worden “hersteld”. Uiteraard is het resultaat na die operatie: een knoeiboel. Een andere heer, die een moeilijke jeugd had (vader een alcoholicus en moeder geestesziek) en reeds lange tijd geleden zijn geslacht liet veranderen naar vrouw omdat hij naar eigen zeggen zijn penis “haatte”, beklagde het zich onmiddellijk dat hij zijn mannelijke geslachtsdelen had laten ‘afsnijden’: “Het was verkeerd om dat te doen.” In het begin merkte hij ook direct dat zijn gefabriceerde “vagina” veel te nauw was: seksuele gemeenschap was dus onmogelijk. Al gauw werd duidelijk dat zo’n operatie in geen geval bevredigend is, en later kreeg hij spijt. Nu is een “sex-reverse” operatie reeds veel te laat, maar hij gaat overal lezingen geven aan jongeren om te vertellen dat ze in geen geval een geslachtsoperatie moeten ondergaan.

De hele transgenderwaanzin die heden over de wereld raast, als onderdeel van de LHBT-ideologie, is samen met abortus, echtscheiding en contraceptie, deel van de strijd van Satan tegen het gezin en de familie. O.L.Vrouw had tegen Lucia Dos Santos in Fatima in 1917 verteld dat de laatste strijd tussen God en Satan zou gaan over het huwelijk en de familie.

Zitten we er niet middenin? Laten we vooral medelijden hebben met de transgenders, en voor hen bidden. Het zijn arme, verwarde zielen die Gods hulp nodig hebben. We mogen hen in geen geval veroordelen.

Michaël Deke

Het Mirakel van het Oosten

Het was pas in 1549 dat de eerste missionarissen voet aan land zetten in Japan. Na vele decennia van succesvol missiewerk en zeker 200.000 bekeerlingen, werd 65 jaar later het Katholicisme geheel verboden, in een poging het Christendom in Japan volledig uit te roeien.

St. Franciscus Xaverius was de eerste Jezuïet die als missionaris naar Japan ging. In december 1547 ontmoette Xaverius in het Portugese Malacca (nu een gebied in Maleisië) een Japanse man van Kagoshima, Anijiro genaamd. Hij had in 1545 van Xaverius gehoord, en had van Kagoshima naar Malacca gereisd, met als doel hem te ontmoeten. Hij vertelde Xaverius uitvoerig over zijn vroeger leven en de cultuur

van zijn thuisland. Anijiro hielp Xaverius als bemiddelaar en tolk voor de missie naar Japan. Xaverius ging echter terug naar India. Pas in 1549 scheepte hij in voor de reis naar Japan. Hij had geschenken meegebracht voor de koning van Japan, omdat hij zich wilde introduceren als de 'Apostolische Nuntius'. Franciscus Xaverius bereikte Japan op 27 juli 1549, samen met Anijiro en drie andere Jezuïeten. Pas op 15 augustus ging hij aan land in Kagoshima, de belangrijkste haven van de provincie Satsuma op het eiland Kyushu. Als vertegenwoordiger van de Portugese koning werd Xaverius op een vriendelijke manier ontvangen. Hij kreeg onderdak bij de familie van Anijiro tot oktober 1550. Daarna ging hij naar Kyoto om de Keizer te ontmoeten, maar die poging mislukte. Hij keerde in 1551 terug naar

Yamagushi, waar hij van de daimyo (krijgsheer) van de provincie toelating kreeg om te prediken. Omdat hij geen vloeiend Japans kon, moest hij zich beperken tot het luidop lezen van een Japanse vertaling van een catechismus.

De Japanners werden niet makkelijk bekeerd; velen van hen waren reeds Boeddhist of Shinto. Xaverius trachtte de opvatting te bestrijden die sommige Japanners hadden; hij leerde hen dat een god die alles, inclusief het kwaad, zou geschapen hebben, niet goed kon zijn. Het concept van de Hel lag ook moeilijk: de Japanners hadden moeite met het idee dat hun voorouders in de Hel zouden zitten. Ondanks dit alles, voelde Xaverius aan dat dit goede mensen waren, en dat ze konden bekeerd worden. Hij bracht schilderijen van de Madonna met het Kind mee om als hulp te gebruiken bij het onderricht. Kunst bleef een belangrijke rol spelen bij zijn onderricht in Azië.

Xaverius werd verwelkomd door de Shingonmonniken omdat hij het woord Dainichi voor de Christelijke God gebruikte – in een poging om het concept aan te passen aan de lokale tradities. Later veranderde hij het woord God in Deusu, van het Latijnse en Portugese Deus. De monniken beseften dat Xaverius een rivaliserende religie predikte, en ze werden agressiever bij zijn pogingen om hen te bekeren. Maar in 1579, op het hoogtepunt van de missionaire activiteit, waren er toch al 100.000 bekeerlingen. Tegen het eind van de 16de eeuw was de Japanse missie de grootste overzeese Christelijke gemeenschap geworden die niet onder de regering van een Europese macht stond. De meeste Japanse Christenen leefden in Kyushi, maar de Kerstening was een regionaal fenomeen, en het had een nationale impact. Tegen het eind van de 16de eeuw was het mogelijk om in iedere provincie gedoopten te vinden, en velen van hen leefden in georganiseerde gemeenschappen. Aan de vooravond van de slag om Sekigahara werden 15 daimyo's of krijgsheren gedoopt. Er waren reeds honderden kerken gebouwd in heel Japan.

Het Christendom was zeer succesvol in alle lagen van de samenleving – van de armen tot de rijken, de handelaars, zeelieden, strijders, enz. Nagasaki, die tien kerken had, werd het 'Rome van Japan' genoemd - de meeste inwoners waren Christen. Rond 1582 waren er naar schatting 200.000

praktiserende Katholieken. Maar de situatie veranderde vanaf 1587, toen Toyotomi Hideyoshi Japan had herenigd. Toen hij de heerser van Japan werd, begon hij zijn aandacht te vestigen op externe bedreigingen, in het bijzonder de uitbreiding van de Europese macht in Oost-Azië. Naar aanleiding van een aantal incidenten werd hij steeds achterdochtiger ten opzichte van het Christendom. Reeds in datzelfde jaar vaardigde hij een edict uit om het Katholicisme te verbannen en Nagasaki werd onder directe controle van Hideyoshi geplaatst.

Reeds tien jaar later, op 5 februari 1597 vielen de eerste slachtoffers. 26 Christenen – 6 Franciscaanse missionarissen, 3 Japanse Jezuïeten en 17 lekenengelovigen, waaronder die kinderen, werden geëxecuteerd door kruisiging in Nagasaki. Ze werden opgeheven aan een kruis en vervolgens met speren langs beide zijden doorboord. De martelaren van Japan werden door Paus Pius IX in 1862 heilig verklaard.

Hideyoshi stierf in 1598, maar werd opgevolgd door Tokugawa Ieyasu in 1600. Net zoals zijn voorganger had hij weinig sympathie voor het Christendom, maar hij stelde als prioriteit de handel met Portugal en Spanje. Het Tokugawa-shogunaat (militair leiderschap) besloot uiteindelijk om in 1614 het Katholicisme geheel en al te verbannen. Er braken vervolgingen uit in 1613 en 1630. Midden de 17de eeuw werden alle Europese missionarissen verdreven, en werd de executie bevolen van alle bekeerlingen. Dit betekende het einde van het openlijke Christendom in Japan. De Kerk ging toen

ondergronds. De systematische vervolging die in 1614 begon, kreeg felle tegenstand van de Christenen, ondanks het vertrek van reeds de helft van de geestelijkheid. Reden hiervoor was dat de gemeenschappen goed georganiseerd waren. Er werden leken tot leiders aangesteld, en men beoefende de godsdienst in het grootste geheim. Maar de vervolging werd geslepen. De Boeddhistische religieuze overheid moest verifiëren of iemand Christen was of niet, en zorgde voor de invoering van een “Tempelgarantiesysteem” waarbij men een certificaat kreeg dat aantoonde

dat men verbonden was aan een Boeddhistische tempel als bewijs van religieuze ‘orthodoxie’, sociale aanvaarding en trouw aan het regime.

De Japanse overheid gebruikte ‘fumie’, een soort bronzen afbeeldingen van de Maagd Maria en Jezus Christus, die bedoeld waren om op te trappen, om praktiserende Katholieken te ontmaskeren. Ieder die weigerde om op die afbeelding z’n voet te zetten werd als Katholiek bestempeld en naar Nagasaki gedeporteerd. Het beleid van de Japanse overheid was om Christenen hun geloof te doen afzweren. Indien ze weigerden, werden ze gemarteld. Toen ze nog weigerden, werden ze meestal geëxecuteerd op de Unzenberg in Nagasaki.

De Katholieke rest in Japan werd ‘ondergronds’ gedreven, en de leden werden bekend als de “Verborgenen Christenen” of de “Kakure Kirishitanen.” Sommige priesters bleven illegaal in Japan, inclusief 18 Jezuïeten, 7 Franciscanen, 7 Dominicanen, 1 Jezuïet, 5 seculiere priesters en nog een aantal anderen. Tijdens de ‘Edo-periode’ (van het Tokugawa-bewind), dat eeuwen zou duren, behielden de “Kakure Kirishitanen” hun geloof. Bijbelse verzen of gebeden werden mondeling overgeleverd van ouder op kind, en er werden geheime plaatsen aangeduid in de ondergrondse gemeenschap, waar de kinderen konden gedoopt worden – terwijl de overheid de ‘fumie’ bleef toepassen om Katholieken te ontmaskeren.

O.L.Vrouwbeeldje dat sterk lijkt op een Boeddhabeeld. Er is echter een kindje in haar armen, en onder haar voet ligt een slang: typerend voor de H. Maagd.

De Christenen bleven hun geloof uitoefenen in het geheim, in private woningen. Naar gelang de jaren voorbij gingen, werden beeldjes en afbeeldingen van de H. Maagd en de heiligen getransformeerd in beeldjes die leken op het traditionele beeld van Boeddha. De gebeden werden aangepast, zodat ze klonken als Boeddhistische gezangen, terwijl ze onvertaalde woorden van het Latijn, Portugees en Spaans behielden. De Bijbel werd mondeling doorgegeven, omdat men bang was dat gedrukte werken zouden in beslag genomen worden door de autoriteiten. Omdat de katholieke clerus midden 17de eeuw verbannen was en de overgebleven

priesters na verloop van jaren ook waren overleden, waren de Christelijke gemeenschappen afhankelijk van leken om de diensten te leiden. In sommige gevallen dreven gemeenschappen af van de Christelijke leer en slopen er heidense elementen in hun eredienst. Ze verloren de betekenis van de gebeden en hun religie werd een versie van “de cultus van voorouders”, waarin de voorouders toevallig Christelijke martelaren waren.

In 1853 werd Japan opnieuw open voor buitenlandse interactie, en met het Harris-akkoord in 1858 werd het voor buitenlanders mogelijk om zich in Japan te vestigen. Vervolgens kwamen er vele Christelijke geestelijken naar Japan, hoewel evangeliseren nog verboden was. In 1864 de nieuwe Oura-kathedraal in Nagasaki voltooid, die door de Parijse Sociëteit voor Buitenlandse Missies (Missions étrangères de Paris) was gebouwd ter ere van de 26 martelaren van Japan, die in 1597 waren ge  executeerd. Op 17 maart 1865 zag Eerwaarde Petitjean een groep mensen staan v  r de kathedraal. Ze lieten aan de priester verstaan dat ze wilden dat hij de deuren opende.

Toen de priester aan het altaar knielde, naderde een oude vrouw van de groep, en zei tegen hem: “Wij hebben dezelfde gevoelens in ons hart als jullie. Waar is het beeld van de Maagd Maria?” Vader Petitjean ontdekte dat deze mensen afkomstig waren van het naburige dorp Urakami, en dat zij “Kakure Kirishitanen” waren, afstammelingen van de vroege Japanse Christenen die ondergedoken waren nadat het Katholicisme rond 1614 verboden was geworden. Hij zag dat ze o.a. de doopritus hadden bewaard voor ruim 250 jaar – zonder priesters. Er werd een wit marmeren beeld van O.L.Vrouw geïmporteerd vanuit Frankrijk om deze gebeurtenis te herdenken. Daarna kwamen tienduizenden ondergrondse Christenen naar buiten in het gebied rond Nagasaki. Het nieuws hiervan bereikte Paus Pius IX, die dit “het mirakel van het Oosten” noemde.

Bron: Wikipedia – History of the Catholic Church in Japan

Preek van de maand

“Het Rijk Gods lijkt op...”

Aan het begin van Jezus’ prediking is al vlug duidelijk wat Hij te zeggen heeft. We gaan hier vaak nogal vlug aan voorbij! Johannes was gevangen genomen en Jezus begon te prediken in Galilea. “De tijd is vervuld, bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap.” Vissers volgden Hem en lieten hun netten in de steek... (Mc.1,14- 18). De nabijheid van God overtreft hier de naam van God, gegevens aan Mozes in het Oude Verbond (Jahwe = ‘Ik ben die ben’). Jezus Christus is ‘in’ ons en zo zijn wij als het ware een soort tabernakel. Zo graag bid ik het gebed bij het afscheid in een uitvaart: “Hij/zij was de Tempel van de Heer.”

En waarom dienden ze Jezus te volgen? Niet voor een prul of wereldse geneugten maar om ‘mensenvissers’ te worden. Mensen bijeen brengen om de Heer te volgen naar het doel van zijn woorden en daden: mensen dichterbij brengen bij zijn Rijk. Maar wat betekent dit Rijk Gods? Velen hadden er

moeite mee. Laten we Judas maar nemen, de verrader. Hij meende dat dé ‘Messias’ opgestaan was en nu eens komaf zou maken met de Romeinse bezetter. Niets dus. Ontgoocheld als hij was ging hij zelfs over tot verraad, tot een kus en zilverlingen...

Stilaan verzamelden zich meer en meer mensen rond Jezus. Het volk kwam, aangetrokken door iets wat deze wereld niet kan bieden, luisteren naar zijn Woord. Hij onderrichtte hen. Een belangrijke notitie in het Marcusevangelie. Niets vrijblijvends, maar een duidelijke boodschap. Iets om te onthouden. Bij Lucas vernemen wij dat het Rijk Gods ‘midden onder u’ is (Lc.17,21). Jezus raakt hier duidelijk het hart van de mens. Onze ziel is de kern van ons handelen en zijn. Daar stort Hij zijn genaden uit, dáár komt Hij bij ons aankloppen, of wij luisteren of niet. Van daaruit komt één lofzang op de Heer en alles wordt vervuld van zijn vreugde. En die vreugde voedt het geloof. Het voelt als bij alles wat het leven biedt er één ‘Hosanna’ klinkt. Dat is de geloofsvreugde, bron van ons gelovig zijn.

Vandaar Jezus oproep om de netten uit te gooien en het woelige water op te varen. Het gaat hier om vertrouwen en uit handen geven. We dienen uit de boot te stappen en de zeilen bij te zetten in de wereld waarin we te varen hebben. Het is varen naar een overkant waar zijn Koninkrijk op ons wacht. We zijn geroepen om dit Koninkrijk te bereiken, over een horizon heen. En een ‘Helper’ stuurt Hij ons, de Heilige Geest.

En het is treffend hoe vaak er verwezen wordt naar dat Rijk Gods in samenhang met Jezus’ prediking. We verliezen dat vaak uit het oog en zien alles te veel in ons wereldje afspelen. Dat is niet slecht, maar het is zoveel méér. Neem nu bijvoorbeeld de parabels en gelijkenissen. Telkens wordt duidelijk gezegd dat ze verteld werden door Jezus als “het Rijk Gods lijkt op...” Dat wordt te vlug vergeten.

Parabels zoals de Verloren zoon of barmhartige vader zijn meer dan stichtende wereldse opdrachten of strevingen. Uiteraard duwen ze ons op onze verantwoordelijkheden hoe we dienen te leven, volgens welke waarden. Maar daarbij komt méér: dat alles staat in het licht van Gods Koninkrijk. Hier

raken wij de kern van Jezus' blijde boodschap en tevens van onze handel en wandel in het heden. Het is een misgroei in ons materiële wereldje dat we alles gaan 'vertalen' in materie, geld en opbrengst.

Zo gaat het, om bij de verloren zoon te blijven, niet enkel om bekering door die jongste zoon na foute beslissingen en ook niet enkel over de goedheid van zijn vader. Zo zijn er vele stichtende verhalen in alle culturen. Gelukkig maar. Maar het gaat des te meer over hoe God als goede Vader met ons omgaat en hoe we ons te gedragen hebben: niet onze eigen willetjes of wegen, maar Gods weg. De Vader blijft staren naar onze terugkeer op het rechte pad. En dat alles leidt ons tot het volle leven bij de Vader. Het Rijk Gods zal ons de vreugde bieden zoals een feestmaal. Komen in Gods Koninkrijk is feest, niet zoals de wereld dit viert, maar een feest zoals we ons amper kunnen voorstellen. Nochtans worden in de Evangeliën veel sluiers opgelicht van het hoe en waarom. Jezus sprak hoofdzakelijk in beelden en gelijkenissen, parabels en tevens in zijn daden zoals genezingen en tekenen. Alles in relatie met het komende Rijk Gods. Hierin ligt ons streven en handelen in ons leven. Geen doel op zich, maar met het volle einddoel bij de Vader.

Dus zoveel meer dan vrome, stichtende gelijkenissen voor ons aardse leven. Uiteraard verwijzen ze ook naar de richting in onze daden zelf. Hoe anders kunnen we God ten volle lof brengen als we onze naaste zouden negeren? Maar het maken van dit onderscheid is van kapitaal belang. Dat is dé meerwaarde van het christelijke. Anders beperken we ons tot een vrije keuze tussen zovele stichtende woorden die met het Rijk Gods niets te maken hebben. Later zullen we bij het bespreken van Jezus' parabels en gelijkenissen nog verder deze piste openleggen.

Bij het aanhoren van die lezingen in de liturgie of bij persoonlijke lezing van de Evangeliën houden we best voor ogen dat het verhaalde doelt op het Rijk Gods! Amen.

Priester Philippe Vindevogel

Uitgeverij JEANNE D'ARC – Boek in de kijker

Catechismus ten gebruike van de bisdommen van België

(Beter bekend als: de Mechelse Catechismus)

Auteur: Mgr. Van Roey

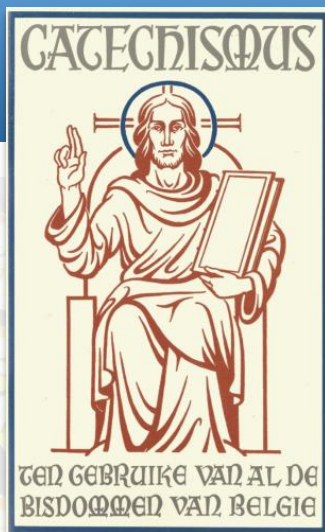
Formaat: Paperback – Pocketformaat (10,8
x 17,48 cm)

Aantal blz.: 108

Omschrijving: Dit is een herwerkte maar inhoudelijk ongewijzigde uitgave van de Mechelse Catechismus die in 1954 werd uitgegeven door de Bisschoppen van België. En één voordeel: dit is een gelijmd exemplaar met een bedrukte rug, dus makkelijk terug te vinden in de boekenkast.

Prijs: € 6,50 (excl. verzendkosten)

U kunt dit boekje bestellen via email: saluscredentium@mail.com of via tel.nr.: 0468 29 77 61.

Jeannedarcuitgeverij.com